

Sygn. akt IV KK 49/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSA del do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy
w sprawie **S. C. i M. B.**

skazanych z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 12 kk i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 10 kwietnia 2014 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 listopada 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 czerwca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok co do S. C. i M. B. w zakresie w
jakim utrzymano nim w mocy skazania za czyny zakwalifikowane
z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii oraz związane z nimi rozstrzygnięcia i w tym zakresie**

sprawę S. C. i M. B. przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu od marca 2004 r. do sierpnia 2005 r. i od listopada 2005 r. do lutego 2006 r. w [...], działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, co najmniej kilkadziesiąt razy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci kokainy, przekazując ją P. L. każdorazowo w ilości co najmniej 2 do 5 gramów oraz oskarżonemu w odrębnym postępowaniu K. W. każdorazowo, co najmniej od 5 do 20 gramów, a nadto wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o nieustalonej wadze o wielkości „jednolitrowego worka z mlekiem”, a nadto nabył za pośrednictwem P. L. od A. J. w celu dalszej dystrybucji, co najmniej 250 gramów marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt VI aktu oskarżenia).

S. C. został oskarżony między innymi o to, że:

- w okresie od bliżej nieustalonego dnia pod koniec 2005 r. do końca marca 2006 r. w [...], działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., P. L., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji znaczne ilości

środków odurzających w postaci amfetaminy, które następnie wprowadzał do obrotu w ilości do jednego kilograma amfetaminy miesięcznie, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem o dnia 10 czerwca 2013 r., uznał M. B.:

- w ramach zarzutu z pkt VI aktu oskarżenia, za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie od końca listopada 2003 r. do sierpnia 2005 r. i od listopada 2005 r. do marca 2006 r. w [...], w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci kokainy, przekazując ją kilkakrotnie P. L. każdorazowo w ilości co najmniej 2 do 5 gramów oraz kilkakrotnie oskarżonemu w odrębnym postępowaniu K. W. każdorazowo, co najmniej od 5 do 20 gramów, a nadto wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej wadze o wielkości "jednolitrowego worka z mlekiem", a nadto nabył za pośrednictwem P. L. od A. J. w celu dalszej dystrybucji 250 gramów marihuany, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych, (pkt IX wyroku);
- na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od M. B. na rzecz Monaru z siedzibą w Warszawie nawiązkę w kwocie 2.000 zł, (pkt X wyroku);
- na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył M. B. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 grudnia 2007 r. do dnia 9 października 2008 r. (pkt XI wyroku).

Wyrokiem tym, Sąd Okręgowy uznał S. C. w ramach zarzutu z pkt VIII aktu oskarżenia za winnego tego, że:

- w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2005 r. do końca marca 2006 r. w [...], działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., P. L., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji substancje psychotropowe w postaci 295 gram amfetaminy, które następnie wprowadzał do obrotu, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i karę 30 stawek grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych, (pkt XII wyroku);
- na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od S. C. na rzecz Monaru z siedzibą w Warszawie nawiązkę w kwocie 1.000 zł. (pkt XIII wyroku).

Sąd nadto skazał S. C. za inne przestępstwa, a mianowicie z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 i 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31, poz. 353 ze zm.) i wymierzył mu karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XIV - XVI, XVII wyroku, tom XXIV, k. 2396-2417).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją prokurator na niekorzyść oskarżonych, m.in: M. B. w zakresie zarzutu z pkt VI aktu oskarżenia i S. C. w zakresie zarzutu z pkt VIII aktu oskarżenia, zarzucając temu orzeczeniu, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że wprowadzenie przez M. B. do obrotu 39 gramów kokainy (tj. 195 działek handlowych) i 250 gramów marihuany (tj. 250 działek handlowych) oraz nabycie przez S. C. 295 gramów amfetaminy (tj. 2950 działek handlowych) w celu

wprowadzenia jej do obrotu, nie wyczerpuje znamienia znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych (tom XXV, k. 2559 - 2564).

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, iż przypisane oskarżonym: S. C. i M. B. czyny stanowią przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r., zmienił wyrok sądu I instancji w odniesieniu do S. C. w pkt II ppkt 3, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu jego popełnienie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i z podstawy wymiaru kary grzywny art. 33 § 2 i § 3 k.k. oraz w pkt III utrzymał w mocy w całości wyrok wobec M. B. (tom XXV, k. 2662 - 2664).

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 listopada 2013 r., na niekorzyść S. C. w części dotyczącej czynu przypisanego w pkt II ppkt 3 wyroku i kary łącznej oraz na niekorzyść M. B. w całości i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego materialnego - art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.), poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że nabycie przez S. C. 295 gramów amfetaminy (tj. 2950 działek handlowych) w celu wprowadzenia jej do obrotu oraz że wprowadzenie przez M. B. do obrotu 39 gramów kokainy (tj. 195 działek handlowych) i 250 gramów marihuany (tj. 250 działek handlowych) nie stanowią znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu wskazanego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, **wniósł** o uchylenie wyroku wobec M. B. - w całości oraz co do Sł. C. w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Z ustaleń sądów wynika, że M. B. w okresie od końca listopada 2003 r. do sierpnia 2005 r. i od listopada 2005 r. do marca 2006 r. w [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci kokainy, przekazując ją kilkakrotnie P. L. każdorazowo w ilości co najmniej od 2 do 5

gramów oraz kilkakrotnie K.W. każdorazowo co najmniej od 5 do 20 gramów, a nadto wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej wadze o wielkości „jednolitrowego worka z mlekiem”, a także nabył za pośrednictwem P.L. od J. w celu dalszej dystrybucji 250 gramów marihuany Sąd przyjął, że M. B. wprowadził do obrotu co najmniej 39 gramów kokainy, tj. 195 działek handlowych i 250 gramów marihuany, tj. 250 działek handlowych.

Z kolei S. C. w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2005 r. do końca marca 2006 r. w [...], działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., P. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji substancje psychotropowe w postaci 295 gram amfetaminy, tj. 2950 działek handlowych, które następnie wprowadzał do obrotu.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny podzielił zapatrywanie Sądu I instancji, iż ostatecznie przypisane oskarżonym M. B. i S. C. ilości narkotyków, które każdy z nich wprowadził do obrotu, nie mogą być uznane za w znaczne w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Apelacyjny podniósł, że ustawodawca, posługując się w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii pojęciem „znacznej ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej” dla oznaczenia typów kwalifikowanych niektórych przestępstw narkotykowych, w tym występkę z art. 56 ust. 3, nie zdefiniował go, pozostawiając jego interpretację praktyce, a ta nie jest jednolita. Wskazał, iż w orzecznictwie w dalszym ciągu prezentowane są rozbieżne poglądy dotyczące interpretacji tego pojęcia. Rozbieżności te dotyczą zarówno kryterium, wedle którego powinno się definiować to pojęcie (czy istotne jest tutaj wyłącznie kryterium ilościowe, czy też ma znaczenie także rodzaj narkotyku, a nawet jego przeznaczenie), jak i wielkości granicznej statuującej znaczną ilość narkotyków. Sąd Apelacyjny podkreślił, że od dawna przyjmuje, iż ocena ta dokonywana być musi z uwzględnieniem wyłącznie kryterium ilościowego, a za znaczną ilość środka odurzającego uznaje taką, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie: z dnia 31 sierpnia 2005 roku, II AKa 167/05, LEX nr 163936, i z dnia 8

lipca 2009 roku II AKa 132/09, LEX nr 53397). Skoro w realiach sprawy oczywiste jest, że ilość narkotyków wprowadzonych do obrotu przez M. B. i S. C. nie wystarczała (w każdym z analizowanych wypadków) do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu tysięcy osób, zatem nie była znaczna w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, to nie można przyjąć, że Sąd I instancji obraził ten przepis prawa materialnego przez niezastosowanie go do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy nie podziela przedstawionego wyżej stanowiska Sądu Apelacyjnego.

Bezspornym jest, że ustawodawca zaniechał zdefiniowania w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii pojęcia „znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych i słomy makowej, wymienionych w art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3, art. 56 § 3 i art. 62 ust. 2 tej ustawy, zobowiązując przez to sądy do jego określania. Takie postępowanie wynika z wielkiej różnorodności przedmiotów czynności wykonawczych oraz stanów faktycznych, nadto z powodu występowania tego ocennego znamienia w różnych typach przestępstw. Ustalanie „znacznej ilości” środków odurzających zależy od okoliczności konkretnej sprawy i musi być każdorazowo dokonywane przez sąd ją rozpoznający.

Słusznie podkreśla Prokurator Generalny w uzasadnieniu kasacji, iż rozbieżności orzecznicze w zakresie wykładni omawianego pojęcia, nie dotyczą orzeczeń Sądu Najwyższego, zapadłych zarówno pod rządami ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i obecnie obowiązującej. Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, iż „znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, LEX nr 418629, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., III KK 25/13, OSNKW 2013, z.9, poz. 73).

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, z. 10, poz. 84, Sąd Najwyższy stwierdził, m.in., iż „jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy”. Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym – orzecznictwie Sądu Najwyższego co do wykładni znacznej ilości środków odurzających w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W uzasadnieniu tego postanowienia zwrócono także uwagę, że tendencja do ograniczania zakresu znaczeniowego pojęcia „znaczna ilość” nie uwzględnia, iż granice sankcji w tej ustawie za typy kwalifikowane są zakreślone szeroko: od 3 do 15 lat pozbawienia wolności (art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3), od 2 do 12 lat pozbawienia wolności (art. 56 ust. 3) i od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 58 ust. 2, art. 62 ust. 2 i art. 63 ust. 3), że istnieje instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności (art. 60 §1 – 4 k.k. oraz 343 § 2 pkt 1 k.p.k.), a nadto wchodzi też w rachubę szersze podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary za występki (art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k.). Jest więc możliwa odpowiednia reakcja karna także za te przestępstwa. Nie ma potrzeby obejmowania typami podstawowymi coraz większej liczby zachowań i to w sytuacji, gdy rośnie skala przestępczości narkotykowej.

Stanowisko takie wspiera doktryna prawa karnego (por. M. Bojarski, W. Radecki, Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym, Wrocław 1999, s. 248, T. L. Chruściel, M. Preiss-Mysłowska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2000, s. 257, S. Kosmowski, Podstawowe problemy stosowania przepisów kryminalizujących nielegalny obrót narkotykami, Problemy Prawa Karnego, 2004, nr 25, s. 35, T. Strogosz, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 373, K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz Warszawa 2008, s., 480-481).

Jak podniósł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 kwietnia 1999 r., K 36/98, OTK 24 1999, nr. 3, poz. 40, jednym z rudymentów zasady zaufania obywatela do państwa i stosowanego przez nie prawa, jest to, że obywatel może

zakładać, iż treści obowiązującego prawa są dokładnie takie, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostaje dokonane przez Sąd Najwyższy.

Należy przy tym jednak pamiętać, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie też wskazywał, iż poglądy wyrażane w jego orzeczeniach – poza wypadkami wskazanymi w ustawie – nie wiążą sądów orzekających w innych sprawach, gdyż sąd karny samodzielnie rozstrzyga wszelkie zagadnienia. Warunkiem akceptacji odmiennego stanowiska sądu powszechnego jest jednak logiczne i wyczerpujące uzasadnienie wyrażanych ocen prawnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2002 r., V KKN 188/00, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 113, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., V KK 287/07, LEX nr 332943). Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., P 20/10, OTK-A 2012, nr 15, poz. 2, uznanie roli orzecznictwa Sądu Najwyższego w interpretacji litery prawa i dekodowania z niej norm prawnych znajduje oparcie w przepisach Konstytucji RP (por. art. 183 ust. 1) i ustawy z dnia 23 listopada 2002 r., o Sądzie Najwyższym (por. art. 1 pkt 1 lit. a i b), zgodnie z którymi Sąd Najwyższy jest powołany do zapewnienia w ramach sprawowanego nadzoru jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Jak słusznie wskazuje Prokurator Generalny w uzasadnieniu kasacji, cyt. „rozpoznający niniejszą sprawę Sąd Apelacyjny, który uznał stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie za prawidłowe, nie wskazał żadnych przekonujących argumentów przemawiających za koniecznością odstąpienia od poglądu wypracowanego w judykaturze i piśmiennictwie, gdyż za takie nie mogą być uznane okoliczności podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku... Przeciwwstawianie utrwalonemu stanowisku Sądu Najwyższego rozbieżnego orzecznictwa sądów apelacyjnych jest w sposób oczywisty nieuprawnione”.

W niniejszej sprawie poza sporem jest, że ujętą w zarzutach ilością narkotyków, które wprowadził do obrotu S. C., można zaspokoić potrzeby prawie 3 tysięcy osób, a M. B. - potrzeby kilkuset osób. W tym kontekście niezrozumiały i wyrażony z rażącą obrazą art. 56 § 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest pogląd, że oskarżeni ci dopuścili się jedynie przestępstwa w typie podstawowym, tzn. z art. 56 § 1 tej ustawy.

Naruszenia wskazanego przepisu prawa karnego materialnego, w wyniku jego błędnej wykładni, miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12 i grzywną. Tymczasem M. B., jak już wspomniano, został skazany, za czyn z art. 56 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 12 k.k., na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek po 20 zł.

S. C. został skazany, za czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 30 stawek po 20 zł.

Sąd, skazując nadto S. C. za inne przestępstwa, a mianowicie z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 i 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych wymierzył mu karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a więc poniżej ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Uwzględniając kasację, z przedstawionych powodów, Sąd Najwyższy – na mocy art. 537 § 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok co do M. B. w całości, a co do S. C. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i rozstrzygnięć związanych z tym skazanemu (w tym m.in. odnośnie kary łącznej), i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Rozpoznając ją ponownie, w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny będzie, po myśli art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., związany zapatrywaniami prawnymi wyrażonymi w niniejszym wyroku.